

δλαιο τῆς Μαύρης Μοίρας μας πατόκορφα ν' ἀσπίρωμα
καί 'στους Ρωμύουνας τὰ λεπτὰ τοῦ Ζάππα νὰ χαρίσωμα.

Κι' ἄλλο πουλί, τρελλό πουλί 'στὸ πρῶτο ἀπάντη :
« ποῦ εἶναι τούτος ποῦργεταί κι' ἀστράφει καὶ βροντᾷ ;
ἀργίλει σαμπαί γλυκό καὶ τοῦ βασιτοῦ τὸ ἴσο,
ὁ Ροῦ τὸν πᾶει ἀπ' ἔμπροσ κι' ἰδού ἀπ' ὀπίσω,
καὶ τραγουδοῦν τριγυροῦ τοῦ καμπόσι λυπημένα :
« Πῶναι οἱ πρῶτοι σου καρπεῖ, Ἐλγά μου φροντωμένη,
ποῦν τὰ πρῶτα κέλλη σου κι' ἡ τῶσαι ὀμορφιαί,
ποῦ δανειζέσων εὐκλα μὲ 'λίγαις γαλιρλαί ;
Κακὸς Βορῆς ἐρύσθη καὶ κατὰ γῆς τὰ 'τινάξει
κι' ὄλους τῆς γῆς τοὺς ἐλεγκτάς κοντὰ μας τοὺς εἰσάξει,
κι' ἂν κόβης ραβῆς σήμερα, μὰ ράψιμο δὲν πᾶνει
τῆς γαλαντῆς τὸ φόρμα, τῆς Ρουσσας τὸ φουτάνιο.

Μὲς 'στὴ Βουλὴ τὸν ἐρωτοῦν καμπόσι φαρμαρόνι :
κί τι χαμπάρια, Πρόεδρε ;... τὸ 'βρῆκα τὸ κουτόνι ;
ἐρωτα αἶμα νὰ τὸ 'βρῶ, μὰ τίλος πᾶ τὸ 'βρῆκα
κί τώρα μῆσα 'στὰ στραβὰ τῶν μισιλλήνων μῆπχα.
Σ' ἔμεινα πιστὶ νᾶχετε καὶ μὴ σὰς μῆλη ὀδολο,
θὰ σὰς παγῶνα σὺν τάσκημ ἐκίνα τοῦ Αἰόλου,
μυδὶ θὰ τρίμετε ποτὶ σὺν ἀγαμὰ καλάμια
καὶ ὄχρη κρέας μπόλικο τὸ καθε χασαπτό,
σ' ἔμεινα πιστὶ νᾶχετε κι' ἐγὼ θὰ γίνω Λάμια
καινούρια πάλι δανικὰ μὲ σὰς νὰ καταπιῶ.

Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια σὶ 'λίγαις ἐδεσμάδες,
ποῦ θὰ φουσκῶνον ἐξαρνα καθὼς οἱ λεουκουμάδες,
θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια καθ' ὄλα ἐντέλη,
γεμάτα πόρους σὺν μικρὰ κανατῆ Αἰγινίτικα,
θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια γερά κι' ἰσοσκιῆ
κι' ὄχι στραβὰ κι' ἀναπόδα καθὼς τὰ μακαρίτικα.
Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια, ποῦ μῆσα μωσυμί
θὰ σίρνεσθε γονατιστοὶ νὰ μὴ φιλήτῃ χέρι,
ὅπου κανεὶ δὲν θὰ τολμᾷ γι' αὐτὰ νὰ μὰς εἰκτιεῖρ
καὶ δὲν θὰ κάνουν γιὰ χαλδὰ καὶ γιὰ τουλουμοτύρι.

Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια, ὅπου τοῦ Ροῦ καὶ Λὸ
εἰς τὰ καλά καθέμινα θὰ στρίψῃ τὸ μαλάδι,
ποῦ θὰ τρυπώσῃ ὁ καθεὶς μὲ φόβο 'στὸ κακὶ τοῦ
κι' ἐγὼ σὺν καραγκιζῆδες θὰ τοὺς κινῶ μὲ σούστα,
καὶ καθὲ Λόρδος 'στους Ρωμῆους θὰ ἔδωσῃ τὸ βρακὶ τοῦ
καὶ καθὲ Λαῖδῃ παστρηκὴ τὴν πρὸ καλῆ τῆς ρούστα.

Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια κί τακτικὰ κρουτάμια
κι' ὄχι κομποζιγαννίτικα σὺν μάρμαρ' Ἀλεξὶ χάπια,
ποῦ θὰ πειθοῦν οἱ δανειστοὶ πὼς δὲν θὰ τοὺς λυπήσωμα,
πὼς σὺν παιδιὰ τῆς μπάταξος δὲν θὰ χρεωκοπήσωμα.

Θὰ 'ὄντε Ἰσοῦγια καθ' ὄλα ἀληθινὰ
κι' ὄχι ψευδῆ κι' ἀνυπόκριτα τῆς φαντασίας φάσματα,
κι' ὅταν κανέναν λαίμαργος νομίῃ πὼς πειθᾷ
θὰ τοῦ τὰ βάζουν 'στὴν κελιὰ ὡς μόνον καταπλάσματα.
Θὰ 'ὄντε μ' Ἰσοῦγια μπροστὰ σας νὰ πηδῶ,
ὅπου κι' ὁ φίλος μου Μπολὶ θὰ γράφῃ στείναί τοῦτα σο
κι' ἂν οἱ τρανοὶ ἐξελεγκταὶ θὰ φύγουν ἀπ' ἐδῶ
μ' ἂν παροῦσι μοναχὰ καθὼς ἡ Στραχοπούτα.

Τὰ πάντα περιβάλλοντα μὲ φωτεινὴν νεφίλην
κι' ὁ Λὸ θὰ γράφῃ ἐκθεσιν, ποῦ ὄθαιν τεραρικί,
γιατὶ κι' αὐτὸς μὰς ἀγαπᾷ σὺν γῆσιος Φιλέλλην
καὶ κοπιεῖ νὰ γενῆ τῆς γούνας μας μακίνα.
Θὰ κόβῃ τῶν μωρυοῦρδων μὰ καὶ καλὴ τὸν βῆχα,
θὰ πᾶ πὼς εἶδε καὶ Σπανοὺς, μᾶχαν καὶ λίγη τριχὰ,

πὼς δὲν τοῦ 'καπιτάριας Κουβίρνο σὺν καὶ τοῦτο
μὲ μίκα τέτοια προκοπὴ καὶ μ' ἕναν τέτοιο πλοῦτο.
Αὐτὰ θὰ πᾶ ὁ μύστηρ Λὸ κι' ἐγὼ θὰ πᾶ τὰ ρίστα
κι' εὐθὺς δανειὺν σωτικῶν θὰ ξαναρχίσ' ἡ ρίστα,
καὶ τότε θὰ βρῶμαινος τὴν Ἐξουσίαν χρόνι
χωρὶς νὰ μαρτυρῶμαινος γιὰ τὰ βρωμικοῦπινα,
καὶ τρώγοντας καὶ πίνοντας 'στὰ πέντε Βιλαίτικα
καὶ μὲ τῆς ὀπὸ τῆς φοιχταί σας θ' ἀρπάξτε ρουσιρίμια.

Ὁ Λόρδος εἶται μίλησε κι' ἔχαρναν οἱ φίλοι
κι' ἐγίλασαν γλυκὰ γλυκὰ τὰ λαλά των τὰ χιλιθί,
καὶ μερικὸι ἠμῆθησαν τὰ μέλλοντα καλά των
κι' ἀμίσως ἐξεργίλειψαν τὰ εἶκα δακτυλά των,
καὶ καθὲ Κυβερνητικὸς, ποῦ θαύματα πιστεύει,
'μωρυοῦριζε μοναγος τοῦ αὐτοῦ δὲν χωρατεύει.
Πικρὸ μπουλοῦκι πλάκωσ... ἀντάρτα καὶ φονή...
δὲν ἔλθαν, ὅπως ἔλεγαν, μὲ μούτρα Ἰνστιτούμια
καὶ τὸ κοπάδι ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχασε κανίνα.
Μαζεύτηκαν ἐγκαθῆτοι καὶ κόσμος τεάνταλθῃ,
ὡσὲν μῆλισσι τὸ δεξὶ ἰσοῦξίε μπουλοῦκι,
ὁ Βασιλάκης Πρόεδρος ἐβῆκε τῆς Βουλῆς
κι' ὁ Μῆτσος μὲ τοὺς ἐδεκα καθεὶς παλοῦκι.

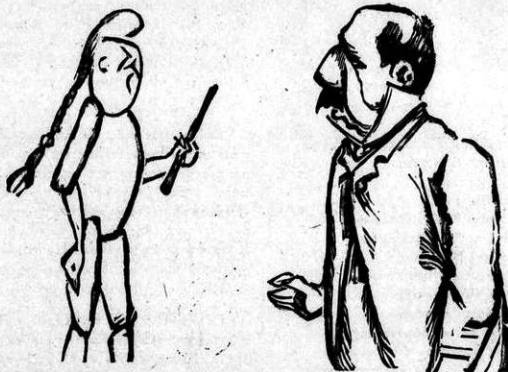
Ἄλλο πουλί, τρελλό πουλί πετᾷ καὶ φτερουγίσει,
'στὸ Λὸ τὴ μύτη καθῆται καὶ γλυκασταργίσει :
« Γράφα, σὶρ Λὸ, μὲ μηχανὴ καὶ δὲν θὰ τῶχες κριμα...
τάξιμα ἐν κόνει, μωρὶ, ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα...
Μὴν ἐξοδεῖς εἶκα τῆς ὄρας τοῦ καιροῦ σου,
μὴ φῆς φαί, μὴν πῆς νερό, μὴν τρέψῃς πρὸς νεροῦ σου,
γράφα μὲ εἶκα μωυλαριῶν καὶ εἶκ' ἀλόγων φορα
γὰς νὰ τελειώσ' ἡ ἐκθεσίς ἀρχήτερα μὲ ὄρα.
'Ἄμεινος ν' ἀνακομυπῶθῃς, ν' ἀνάψῃ κι' ἡ ποδιά σου,
τὴν ἐκθεσί σου καρτεροῦν κι' ὄλοι γι' αὐτὴν σφουρίζουν,
κι' ἄμα ποῦ λίνι εἰκόρκα, πὼς πᾶνε τὰ παιδιὰ σου ; ὁ
ἰσὺ, σὶρ Λόου, ν' ἀπάντης πὼς σοο πᾶν ἀσπίρουν.

« Οἱ Βουλευταὶ συνέρχονται, τὰ κόμματα συγχυζονται,
χειροτονοῦνται Πρόεδροι κι' ἡ γλώσσας μας τροχίζονται,
καὶ σὺ ἀκόμη καθῆσαι κι' ἀκόμη καμρόνεις ;...
λυπητοῦ μωρ, σὶρ τ'ἐντέλεμα, καὶ μὴ μὰς ἐθεθῶνε.
Σεμπιρδέφει τὴν ἴργηγορα κἂν ὄλα κἂν μισθὸ
νὰ πᾶν πᾶ 'στὸ ὀμαβόλο... μὰς ἔσκακος καὶ σὺ.

Αὐτὰ τοῦ εἶπε τὸ πουλί μὲ τὸ κελᾶδῆμά του,
κι' ἀφοῦ ἱπανοῦς ἐπέλεξῃ πολλοὺς γιὰ τόνειμά του,
ἰσῆκωμε μ' εὐγένεια μὲν ἄκρη τοῦ φτεροῦ,
'κυστούσῃσε τὴ μύτη του κι' ἐπέταξῃ 'στὸν Ροῦ.

Εἰκῶν φανταστικῆ, ἀλλὰ σημαντικῆ.

(Ὁ Φασουλῆς ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τὰς αἰτίας
τῆς ἐπιστῶσης κρίσεως καὶ τῆς ἀχρηματίας,
τὰ μετ' ὀλίγον μέλλοντα καθὼς καὶ τὰ παρόντα
κι' ἂν εἴν' εὐνοϊκὸς καιρὸς νὰ ξαναπαίξῃ ρόντα,
μεταμωρρῆται εἰς σωστὸν Κινέζων Μανδρινῶν,
αὐτὴν τὴν μεταμωρρῶσιν ὡς ἀναρχαίαν κρίνω.
Μὲ μὴ κοτιεῖα ἴσιου του προβαίνει σκυθρωπὸς,
ἡ δὲ μορφή του φαίνεται ἀλόκοτῃ καὶ νία,

κι' ὁ Περικλῆς 'πίσω του, γλυκίος κι χαρωπός, τὸ κάνει τὸν ἀκόλουθον και τὸν διερμηνία. Διαβαίνουν ὁρόμιος κεντρικούς και 'στὸ Τρικούπη πάνε, τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του σιγά σιγά κτυπᾶνε, ἱκίνοι δὲ κατὰστικα βαστάζων ὑπὸ μάλῃς ἀπὶγει και τοὺς δέχεται μετὰ χαρᾶς μεγάλης).

Π. Πρωθυπουργέ, ὁ Περικλῆς ἐν οὐ παικτοῖς μὴ παίζων εἰς οὐνιστὴ θεράτοκα και τούτον τὸν Κινέζον. Καλεῖται Φασουλῆς Τζῖν Τζῖν, και τώρα και πρὸ χρόνων εἰς ἐξελίξεις ὁρειλῶν ἐνασχολεῖται μόνον, τὸν στέλλον δὲ, ὡς βεβιασῆ, καμπόσοι Μανδάρινοι τὴν κρίσει τοῦ νομισματοῦ Κινεζιστὶ νὰ κρίνῃ.

Τ. Χαίρω πολὺ... καθίστε...

Π. Καθόλου μὴν παρᾶξισθε... ἱκίσι μὲ τὰ κατὰστικα παραπλὺ κουράξισθε.

Φ. Φασουλῆ Τζῖν Τζῖν Τρικούπη ἔφρη χόγκι κόγκι οὐάγγι χι δν-ὲ μίντζιρας, ὁ τζίντζιρας, ὁ μιντζιριζικόντζιρας. [τζιρας,

Π. Αὐτὸ θὰ 'πῆ, Πρωθυπουργέ, πῶς χαιρεῖ πού σας ἡγώρισε, κι' ἂν ἰδῶ πέρα με τὸν Λό και τούτος καλῶς ἔφρισε, ἄλλ' ὅμως ἄκουσε κι' αὐτὸς νὰ λέγουν' στὸ Πεκίνον ὅτι 'στὰ φόντα πτόγυεσαν οἱ πρώτοι; τῶν Ἑλλήνων, πῶς εἶναι τὰ Ταμεία μας και τὰ πευγγιά μας ἄδεξε κι' ἀπὸ παντοῦ ἐπλάκωσαν ἐξελεργτῶν κοπάδια.

'Ὅθιν κι' αὐτὸς ἐπιθυμῶν μὲ φλογερὰν μακίαν ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ἰδῆ τῆς δόξης τὴν γωνίαν συγκινημένον ν' ἀσπασθῆ τοὺς παναρχαίους βράχους, με συζητήση τέτ' ἀ τίτ' μὲ Μαραθωνομάχους, με γνωρισθῆ μὲ μάκαρας κατοίκους τῆς Παλλάδος κι' ὁ κότερος του νὰ σκονισθῆ μὲ σκόνη τῆς Ἑλλάδος, ἐῶ μες ἀριθμῆρισε με πᾶσαν του θυσίαν κι' ὀλέκληρον πρὸς χάριν μας ἄλληλε τὴν Περσίαν,

νομιζῶ δὲ πῶς ἔρχεται ἀμίσως ἀπ' ἐκεῖ και γιὰ τοὺς ναργιλῆδες μας μες φέρειε τουμπικι.

Τ. Χαίρω πολὺ... εὐχαριστῶ...

Π. Κι' αὐτὸς εὐχαριστεῖ και λέγει πῶς ἡ δόξα σας εἶναι παντοῦ γνωστῆ. Τ. Ρωτήσητε παρακαλῶ με τρόπον φιλικόν πῶς εἶναι κι' ὁ Κελάος τῶν τῶν Ἐξωτερικῶν ; Π. Φιλῶλλην τώρα ἱμμανθῆς κατῆντησε κι' ἱκίεινος. Τ. Χαίρω πολὺ... ἔς μαθρ δὲ ὁ ρέκτης Μανδάρινος πῶς μία νότα τοῦ Ρωμηροῦ Κελάου, τοῦ Δραχουμη, τὴν Ρουμανίαν ἔλαμε αὐτόχρομα τουλοῦμι. Π. Χαίρει πολὺ πού 'σπάσατε τὰ μούτρα τῶν Ρουμάνων και τόσων ἡξιάθητε ἱερηνικῶν παιάνων.

Φ. Κανονίε τζῖν Τρικούπη ἔφρη δανεῖον κᾶν νισάρ, χρεωγραφεῖν Λόντρ ζεπισοῖν ματῖν γαριῶ χρουάφ.

Τ. Τί λέγει ;

Π. Λέγει ὀηλαθῆ πῶς λείπει τὸ χρυσοκι και πρέπει πᾶ νὰ κάμετε 'στὰ δανεῖκα νισάρ, και τώρα εἰς παρακαλεῖ με σηκαμῖν' αὐτῆ 'στὰ νεία 'Ισοζύγια νὰ ρίξη μετ' κμτζῆ.

Τ. Ὅριστε, Φασουλῆ Τζῖν Τζῖν... τὰ χρέη τὰ δημόσια και τὰ ἱκατομμύρια περνοῦν τὰ ἱπτακόσια.

'Ἐκ τούτων ἔξωδύσαμεν τὸ τέταρτον σχεῖον εἰς στρώσεις κι' εἰς ἱπισκευὰς σπουδαίας τῶν ἰδῶν, 'στὰς Γαλλικὰς ἀποστολάς και τοὺς σιδηροδρόμους, 'στὴν Μαύρην Μείραν, τοὺς καπνοῦς, τοὺς μούτσους, τοὺς λο-εἰς τὰ στελίχη τοῦ στρατοῦ, εἰς τὸ κινῶν συμφέρον, [στράμους, εἰς τὰ συγγὰ γυμνασία τουρκικισμῶν ἀσφαιρων, εἰς μερικίους πού τὴν αἰγμῖν βροντοῦν τῆς σακαράκας ἂν κι' ἔφρεπε νὰ κατοικούν τὰ ὄρη τῆς Μαλάκας, 'στους πρὸ αἰῶνων πόθους μας και τὰς φιλοπάτριας, 'στὸν πόλεμον τοῦ Θεωδῶρῆ κατὰ τῆς Βουλγαρίας,

εις δικαίον Τραπεζίτων και μεσιτών μπαξίσι,
 'στό ή πατρις προώρισται να ζήση και θά ζήση,
 εις καταστήτων άνοιγμα κι' Ίσοζυγίων κλεισίμο,
 'στών γλωσσικών τό δέσιμο και τών τρελλών τό λυσίμο,
 'στό καταργείν κι' αύθημερόν εύρίσκειν άλλας θέσεις,
 'στό συντηρήσει θμαλάς τάς διεθείς μας σέβσεις,
 'στό κείναι μοσχιλιόκομα 'στών μύτην τών προγώνων,
 εις τό τραχιζείν οικιακώς μεχριρι μαυρομακίμο,
 'στό καταρρίπτειν τόν ναόν εις τρεις ημέρας μόνον
 και τούτον άνοικοδομείν ως πού να 'πήε λουκάκιμο,
 εις έλιπαντοκόκκαλα πρὸς χρήσιν άδριαντων
 δι' όσους έμουρλοζέψαν τά τέκνα τών γιγάντων,
 εις τήν συγγήν περιφοράν τού δημοσίου όίκου,
 εις θαμαλιός έξοδο κι' έλαίου τού όνισκου,
 εις άρκετήν προμήθειαν όξείας φανικού
 κι' ένός κλινάου άγοράν άπολυμακντικού,
 εις τούς πραγματοποιόμενας προμηθειάς εύστόχων,
 εις δωρεάς κι' Άνάκτορα και πρὸς τας Διαιδόχων,
 εις τό σοφόν άνευθυνον σωφρόνων Βασιλίων,
 εις τελετάς τών Άργυρών και τών Ίουβιλαίων,
 'στό αίρειν ως έπαύτορα τήν άναγκαστικήν
 κι' ίπαναφέρειν τάξιμα ως νόσον αστικήν,
 εις τό στριγγίλειν μέ παγερά και κορδωμένα λόγμια,
 εις τό διώκειν τήν Άρχήν μέ όργανόν τού ταύρου,
 'στό κτιζείν πύργους όχυρούς κι' άνώγμια και κατώγμια
 μέ τά χαρτονομίσματα τού Γιωργίου Σταύρου,
 εις τό στερείσθαι κάποτε κι' αύτόν τόν έπιούσιον
 και μολνοτού' όρίεσθαι όρεκτικώς ζακούσκακι,
 'στό προσποιείσθαι πομπώδως τόν χαρταμόνον πλούσιον
 κι' ύψώνειν άερόστατα και ξεφουσκώνειν φούσκακι,
 εις σγείδια συνδυοκρών μεγάλα και παράφορα
 κι' εις άλλια κατορθώματα πολλά τε και διάφορα.
 Πεντάρα γηά ντεπόζιτο ποτέ διεν έφυλάγμας,
 τά δι λοιπά, Φασούλ Τζίν Τζοίν, οκουπίου και τά 'φάγμας.
 Π. Χαιρείν πολύ πού φαίνισθε τσοούτον πατριώται
 και ξέριτε τά δανεικά πώς πρέπει να τά τρώτε,
 και πάντοτε γηά τούς Ρωμηούς 'στών Κίνα θα κηρύττη
 πώς έν χριστούς τής Μιχαήλου και τού Δρομοκαίτη.
 Πρὸς χάρη σας ύπόσχεται να όωση κι' άπολίση,
 ουχ ήτοον, Πρέεδρε, τολμᾶ να σας παρακαλίση
 και τά στελίγη τού στρατού να τού δοθοούν έικείνα
 να καταρτίση δι' αύτόν στρατεύματα κι' ή Κίνα.
 Και τώρα λάτρης κι' ύμνητής τών εύγενών σας πάππων
 μένει τής Λορόσίνης σας 'ζυπόλιτος θεράπων.

(Ο Μανδαρινός προσκυνεί και τά στελίγη πέρνει
 και σύρων τήν κοταίδα του μ' αύτήν τόν Λόρδο βέρνει).

**Και τηλεγραφικά
 Έλληνογαλλικά.**

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Στόν Διηγηγάνη 'πήγα,
 τού τόσο φιλογαλλισμού τούγιε κολλήσει μύγια.
 Αισθήματα έξίφρασε πολλά περι Γαλλίας
 κι' ή άφιξίς μου φαίνεται τόν σκινίει μεγάλως,

μού ειπε δι θερμότητα 'στών ρούν τής θηλιάς
 πώς έν έν ήτανι Ρωμηός έπόθει ναίνα Γάλλος.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Ο πρώτος έν τοίς ίσοις
 άκόμη φιλογαλλικός παρλάριε διαχούσις.
 Έραϊός μέ τήν ρόμπα του, ώραιοι και μέ κρανός,
 έ τρε ζολι έ τρε πολι έ τρε σαφράν πού του,
 ύπήρξε κι' έρυσθόσκουφος ποτέ ρεπουμπλικάνος
 καθώς 'στών Φίλλ Μαντάμ Άγγώ κι' ο νίος Άνζ Πιτού.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Μι λύπην τού μεγάλων
 παραμικράν τής κρίσιως διεν βλέπει θεραπείαν,
 μά προτιμᾶ τό χέρι του να πετακόψη πάλιν
 παρά να βάλ' ύπογραφήν εις τήν χρεωκοπίαν.
 Έθαύμασα μέ τό μαλό τού πρώην Στρατηλάτου,
 τά τής τρεχούσης κρίσιως τά έξιευρε φαρσί,
 μέ τρόπον δι κι' εύγένειαν Παρινού Γαλάτου
 έως 'στών πόρτα μ' έβγαλε και μούπε μιλ μερού.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Τόν Καραπάνο 'έρηκα,
 τήν σάκφην σάκφην έλεγε, τά σύκα μόνον σύκα.
 Μη μ' έρωτες, έφώναξε, περι τών περαιτέρω...
 τήν γνώμην μου τήν ύψηλήν τήν χρεωκοπίαν
 και τήν ξίρα.
 Τας έξελίγξεις θεωρεί σαχλάς κοινοσπίαι,
 μου ειπε δι πώς έπρεπε ναλόμω μέ βουλοκίρι,
 κι' ώς καθόσον άφωρᾶ τά τής χρεωκοπίας
 τήν ύπογραφή τούτ' ά φε μέ ποδι και μέ χίρι.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Έδώ σφριγᾶ τό πνέυμα...
 ο Δόν Σκουλοούης τόν σίρ Λό εκάλεσε εις γέιμα
 μέ τόν παμπόνηρον σκοπον καλά να τόν μπουκώση,
 κι' άφοι τούς είστρους τού σίρ Λό μέ τό πριετ' άνάψη
 κατά τό δι λεγόμενον 'στά πρᾶσσα τόν τακωσκή
 κι' όλο καλά γηά τούς Ρωμηούς 'στών έδισιο τού γραφή.
 Ο Δόν Σκουλοούης καθεται 'στών έλεγκτήν κοντά
 κι' άπό σαμπάνιαις γίνεται δι μουσαφίρη σκίπια,
 ο Στίρανος τόν δδηγεί 'στών μουσαφίρ-όντα
 και τού σερβίρει τόν καφφέ και τού προσφέρει πίνα.
 Τόν άγκαλιμάει, τόν φιλεί, τόν λίγει πρώτο βλάμη,
 κι' άπό Ίπουργός τών Ναυτικών τόν Άγγλον βεβαίονει
 πώς θαλάσσα τό σπῆτι τού πρὸς χάρην του θα κάμη
 και ρίγει 'στών καφφέ τού Λό 'λιγο χελσις κι' άριόνι.
 Ο Λόου παραφέρεται, βρυχάται, δαιμονίζεται,
 γυρνεί πίνα και χαρτι και γράφει γράφει γράφει
 πώς είναι Κρίσιος ο Ρωμηός, πώς πρέπει να δανειζεται,
 και σαν πεινοούν οι δανισται να τρών σικιρι πιλάφι.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Έδώ περνούν Έγγλιζοί...
 άκόμη έν μ' εκάλεσαν κι' έμένα σί τραπίε,
 έν δι κι' έγώ καθώς τόν Λό ραχάτ-λουμοιέν έν χάψω,
 μηδ σί γέιμα Ίπουργός έν προσκληθώ λαμπρόν,
 'στά παστρικά τεστέρια των φοβόμυι μήπως γράψω
 τήν λέξην τήν πασίγνωστον τού στρατηγού Καμπρόν.

Ο Ρωμηός γνωστόν ος κάνω — πώς 'στό σπῆτι μου άνέση,
 'στών Νεάπολι άπάνω — κι' άπό τούδε σουραεί;
 μέ ένοδοχείο Έδου, — εδ' 'στό λέδι τρεις 'στό Έδου,

μέ Σχματόν μέ μη μάνθη — μέ μεγάλ' οίκοδομή,
 και μη χήσε δίχως άδου, — πούταν έλλοτα μεμψ.

Έκ τού τυπωγραφείου «Κορίνθης» τής καλής, όδου τού Πρωσταιίου κοινοτρος πολύς.